

Arrest

nr. 291 637 van 7 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 20 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 februari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 285 319 van 24 februari 2023 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 januari 2023 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat verzoeker op 30 november 2022 in Kroatië een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en op 14 december 2022 in Slovenië. Op 11 januari 2023 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische autoriteiten, die op 25 januari 2023 met toepassing van artikel 20, § 5 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 7 februari 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing. Op 17 maart 2023 werd verzoeker gerepatriëerd naar Kroatië.

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJFMET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: N. (...)

voornaam: E. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Musave

nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer N. E. (...), verder de betrokkene, die verklaarde de Burundese nationaliteit te hebben, diende op 09.01.2023 effectief een verzoek om internationale bescherming in.

Op 11.01.2023 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij op 07.10.2022 Burundi verliet en met het vliegtuig via Addis en Istanbul naar Servië reisde. Hij verklaarde dat hij via Bosnië naar Kroatië reisde. Hij verklaarde dat hij er ongeveer twee weken en half verbleef, waaronder een week in een gesloten centrum. Hij gaf aan dat hij werd verplicht vingerafdrukken te geven in Kroatië, maar er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij vervolgens via Slovenië, Italië, Zwitserland, weer Italië en vervolgens Frankrijk naar België reisde.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot drie treffers in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 30.11.2022 in Kroatië werd geregistreerd in het kader van illegale binnenkomst en op die dag ook een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië, en dat de betrokkene op 14.12.2022 ook een verzoek om internationale bescherming indiende in Slovenië.

Op 11.01.2023 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 25.01.2023 stemden de Kroatische autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd gehoord op 11.01.2023 en verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde dat hij twee neven heeft die in België verblijven. De betrokkene verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 06.02.2023 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat hij België graag heeft en er familie heeft. Hij verklaarde dat zijn neef Kennedy er woont. Hij gaf ook aan dat hij naar België kwam omdat er goede betrekkingen zijn tussen Burundi en België. Met betrekking tot een overdracht aan Kroatië verklaarde hij

dat hij er niet kan terugkeren. Hij verklaarde dat het hem veel tijd kostte om er binnen te geraken en dat hij er in een gesloten centrum werd geplaatst. Hij verklaarde dat ze hem er niet wilden en hij slecht werd behandeld. Hij zegt dat ze je er psychologisch vernietigen. De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Kroatische instanties stemden op 25.01.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de

lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verderzetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. We wijzen erop dat Kroatië partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Kroatië onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar het in 2022 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië (Lana Tučkorić - the Croatian Law Centre, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2021 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" in 2022 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en materiële opvangvoorzieningen (blz. 52).

Het AIDA-rapport meldt dat volgens een rapport van de Swiss Refugee Council personen die naar Kroatië terugkeren in het kader van de Dublinverordening, via de luchthaven van Zagreb aan Kroatië worden overgedragen. Er wordt een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken aangewezen om de overgedragen personen op te vangen en de betrokken personen krijgen een plaats in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming, waar zij een medische controle ondergaan (blz. 52).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (blz. 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan onzes inziens dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming op basis waarvan zou moeten worden afgezien van een overdracht. Wat de opvangfaciliteiten betreft, benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang kregen vanwege een tekort aan plaatsen (blz. 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd, wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Inmiddels wordt het opvangcentrum in Kutina opnieuw gerenoveerd (blz. 84).

Verschillende rapporten en media maken melding van push backs naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en van mishandeling en geweld (zie blz. 15 van het AIDA-rapport en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>)).

Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt onzes inziens echter niet tot de conclusie dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, blz. 16, https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:237cb3cff57e-11e9-8c1f-01aa75ed71a1.0005.02/DOC_1&format=PDF).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog, het Kroatische Rode Kruis en een onafhankelijke juridische expert (AIDA-rapport blz. 33). In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (Annual report of the mechanism of monitoring the actions of police officers of the ministry of the interior in the area of illegal migration and international protection – June 2021 – July 2022, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In het verslag wordt vastgesteld dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en wordt daartoe een aantal aanbevelingen geformuleerd.

Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming werden vastgesteld (blz. 24).

Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (blz. 24). Gevallen van terugdrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden evenmin vastgesteld (blz. 24). Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Kroatische ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt, niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM (document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het beginsel van non-refoulement is opgenomen in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en terugdrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, nadat de Kroatische instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Kroatië. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Kroatische instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat de Kroatische autoriteiten aan hun terugnameakkoord van 25.01.2023 een document toevoegden waarin wordt benadrukt dat het Kroatische ministerie van Binnenlandse Zaken waarborgt dat personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen, toegang zullen krijgen tot de procedure voor internationale bescherming. De Kroatische autoriteiten bevestigen in het document dat Kroatië alle normen die zijn vastgelegd in de EU-wetgeving inzake procedurele eerbiedigt en de toegang tot de asielprocedure en opvangvoorzieningen verzekert. Voorts wordt bevestigd dat de Kroatische autoriteiten alle maatregelen zullen nemen die noodzakelijk zijn om te garanderen dat verzoekers om internationale bescherming die op grond van de Dublin-verordening worden overgedragen, de mogelijkheid krijgen om een onderzoek ten gronde van hun verzoek op het grondgebied te vragen. Overeenkomstig de overwegingen 19 en 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013 zal voor de betrokkene worden voorzien in passende opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand, doeltreffende voorziening in rechte en individuele behandeling, rekening houdend met specifieke situatie van de betrokkene en zijn kwetsbaarheden. In het document wordt tevens benadrukt dat indien de betrokkene na overdracht geen verzoek om internationale bescherming indient, er een terugkeerprocedure kan worden opgestart overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG en de Kroatische wetgeving. Tot slot wordt in het document vermeld dat in de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming het beginsel van non-refoulement is opgenomen.

De betrokkene verklaarde dat hij slecht werd behandeld in Kroatië. Hij verklaarde dat ze hem er niet wilden en ze je er psychologisch vernietigen. Hij lichtte zijn verklaringen niet nader toe aan de hand van concrete elementen en legde geen bewijzen voor in dit verband. Het is derhalve niet duidelijk door wie hij slecht zou zijn behandeld, en op welke manier. Er worden geen bewijzen aangebracht en er zijn geen medische attesten aanwezig in het administratief dossier van de betrokkene. We wijzen erop dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. We merken ook op dat de betrokkene op geen enkele manier aan de hand van concrete elementen bewijst dat hij enig risico zou lopen in Kroatië wat zijn persoonlijke veiligheid betreft, in die mate dat een overdracht aan Kroatië een blootstelling aan omstandigheden zou inhouden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We benadrukken dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Kroatische instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan onzes inziens niet worden besloten dat de Kroatische instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

De betrokkene verklaarde dat hij werd verplicht om vingerafdrukken te geven in Kroatië, maar hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Kroatische autoriteiten werd verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. We wijzen erop dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat bevestigt derhalve dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Kroatië.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hij België graag heeft. Hij gaf ook aan dat hij naar België kwam omdat er goede betrekkingen zijn tussen Burundi en België. Met betrekking tot een overdracht aan Kroatië verklaarde hij dat hij er niet kan terugkeren. Hij verklaarde dat het hem veel tijd kostte om er binnen te geraken en dat hij er in een gesloten centrum werd geplaatst. Hij verklaarde dat ze hem er niet wilden en hij slecht werd behandeld. Hij zegt dat ze je er psychologisch vernietigen. We herhalen in dit verband allereerst dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met betrekking tot zijn verklaringen dat hij naar België kwam omdat het land goede betrekkingen heeft met Burundi, merken we op dat Kroatië, net als België, partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Kroatië onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Kroatië. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Kroatische autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Kroatië. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Kroatische autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Kroatische bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Kroatische bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Kroatische overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Kroatische grondgebied verblijven.

De betrokkene verklaarde dat hij in Kroatië in een gesloten centrum werd geplaatst. Hij lichtte de omstandigheden hieromtrent niet nader toe. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij er ca. anderhalve week verbleef. Volgens het AID rapport voorziet de Kroatische wetgeving in vier gronden voor detentie, waaronder detentie met het oog op verificatie van de identiteit of nationaliteit (blz. 104). Op basis van de elementen in het dossier van de betrokkene kan niet worden geconcludeerd dat in dit verband zijn rechten werden geschonden. De betrokkene verklaarde dat hij twee neven heeft die in België verblijven. Met betrekking tot zijn in België verblijvende neven merken we op dat de betrokkene meerderjarig is en de in België verblijvende neven van de betrokkene ten overstaan van de betrokkene niet als "gezinslid" kunnen worden beschouwd, zoals omschreven in artikel 2, g), van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat hij geen gezondheidsproblemen heeft. Hij gaf aan dat ze je psychologisch vernietigen in Kroatië, maar gaf niet aan dat hij zelf als individu psychologische schade heeft geleden door zijn ervaringen in Kroatië en brengt geen bewijzen aan in dit verband. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Kroatië van een vergelijkbaar niveau worden geacht als deze in België. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de

betrokkene een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Kroatië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming toegang tot medische zorg. De nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorgen voor verzoekers. De gezondheidszorg omvat onder meer dringende en noodzakelijke behandelingen van ziekten en ernstige mentale aandoeningen. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina. Ook wanneer de opvang wordt beperkt tot materiële bijstand, is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd. In 2020 werd een ordonnantie gepubliceerd inzake normen op het gebied van gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming, waarin bepalingen zijn vastgelegd inzake initiële en verdere medische onderzoeken en de reikwijdte van de gezondheidszorg voor verzoekers. Verzoekers kunnen terecht bij plaatselijke ziekenhuizen en er zijn ook specifieke apotheken aangeduid. In het opvangcentrum van Zagreb is iedere werkdag een medisch team van Médecins du Monde aanwezig, dat bestaat uit een arts, een verpleegster en tolken Arabisch en Farsi. Zij voeren een initieel medisch onderzoek uit van personen die in het centrum aankomen en bieden ook daarna nog medische opvolging aan. Médecins du Monde zorgt ook voor psychologische bijstand (blz. 91-94).

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Kroatië niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Kroatische autoriteiten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3, 4, 5, 6, 16, 17, 20 en 21 van de Dublin III verordening in samenhang gelezen met overweging nr. 16, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 39/2, 51/5, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, het beginsel van tegensprekelijkheid en van het voorzichtigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel wijst verzoeker erop dat hij gevlucht is uit Burundi, getraumatiseerd is door de gebeurtenissen onderweg en 2 neven heeft die in België het statuut vluchteling hebben ontvangen. Hij meent een kwetsbaar profiel te hebben. Hij wijst erop dat er geen enkele garanties geboden worden door de Kroatische autoriteiten, noch voor wat de behandeling van zijn asielaanvraag betreft, noch wat de materiële opvang en de nodige medische zorgen betreft. Dat de Kroatische autoriteiten hebben ingestemd met een overdracht op grond van artikel 20 (5) van de Dublin III verordening is geen enkele garantie dat zij ook de verantwoordelijke lidstaat zijn voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij zal derhalve genoodzaakt zijn een nieuw beschermingsverzoek in te dienen, wat blijkens algemene informatie, verhinderd wordt door de Kroatische autoriteiten. Verwijzend naar een arrest van de Nederlandse Raad van State van 13 april 2022 kaart hij de praktijken van pushbacks aan, die zich niet alleen voordoen aan de grens, maar ook op het Kroatische grondgebied. Er zou geen enkele garantie zijn dat hij niet zal worden blootgesteld aan refoulement. M.b.t. het AIDA rapport waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing werpt hij op dat dit ingaat op de periode van 2021, die niet vergelijkbaar is met de periode van 2022. Het voorwoord van ECRE is volgens hem minder geruststellend dan wat de verwerende partij doet uitschijnen. Het rapport van Amnesty International is volgens hem ook overweldigend. Hij wijst erop dat de toestroom van migranten in Kroatië verhoogd is sedert de periode waar de rapporten betrekking op hebben. Volgens hem zijn die rapporten niet voldoende recent en bewijskrachtig om te dienen als voldoende garantie anno 2022. De verwerende partij gaat er volgens hem onterecht vanuit dat er enkel sprake is van geweld aan de grens, terwijl de rechtspraak van de Nederlandse Raad van State het tegendeel zou aantonen. Hij meent dat het bezoek van het Portugese Europarlementslid in Kroatië zeer kort was en dat zijn rapport niet representatief is. De mishandelingen die hij meent meegemaakt te hebben, hebben tot gevolg dat hij geen enkel vertrouwen meer heeft in de Kroatische autoriteiten. Hij wijst erop dat hij wel degelijk gewag heeft gemaakt van persoonlijke elementen die niet verenigbaar zijn met een overdracht naar Kroatië. Hij legt uit dat hij aan de grens van Kroatië werd gedwongen om dag en nacht in de modder te blijven, terwijl het zeer koud was en dat hij pas op de derde dag door de bewakers werd meegenomen. Hij werd vervolgens 2,5 weken opgesloten en kreeg er slechts 1 keer per dag eten. Alles werd hem afgenomen, zijn geld en GSM waarin belangrijke documenten en foto's stonden. Hij heeft er geen vertrouwen in dat de Kroatische autoriteiten zijn beschermingsverzoek op onafhankelijke wijze zullen behandelen wegens discriminatie omwille van zijn Burundese nationaliteit en huidskleur. Zijn verklaringen zouden bevestigd worden door verschillende internationale organisaties. Hij citeert uit het rapport van het Comité ter voorkoming van foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (CPT) van 3 december 2021 waarin alarmerende vaststellingen werden gedaan, nu er melding wordt gemaakt van talrijke klachten. Vervolgens werpt hij op dat verschillende artikels dit ook bevestigen, waaruit hij vervolgens eveneens citeert. Vervolgens verwijst hij naar het OSAR rapport van 12 september 2022 waarin gesteld wordt dat de gedragingen van de politie m.b.t. de pushbacks onder de verantwoordelijkheid vallen van de Kroatische overheid. Ook op p. 41- 45 citeert verzoeker uit artikels m.b.t. pushback praktijken. Uit het geheel van de beschikbare informatie blijkt volgens hem dat er geen afdoende garanties bestaan dat de Europese en internationale normen inzake asiel en opvang zullen worden gerespecteerd door de Kroatische autoriteiten. De motieven in de beslissing zijn volgens hem stereotiep en niet afdoende. Hij herhaalt dat het niet correct is te stellen dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van zijn verzoek, gelet op het feit dat het akkoord werd gegeven conform artikel 20 (5) van de Dublin III verordening. Hij meent dat hij aldus niet meer is dan een kandidaat-asielzoeker, die bij terugkeer naar Kroatië het voorwerp riskeert uit te maken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Niet alleen zijn de opvangomstandigheden onmenselijk, maar ook verhinderen de Kroatische autoriteiten het om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens verwijst hij naar een open brief van Zwitserse asielorganisaties waarin gevraagd wordt om geen overdachten meer te laten plaatsvinden naar Kroatië op grond van de Dublin III verordening. Hij herhaalt dat hij getraumatiseerd is door de gebeurtenissen in Kroatië en er geen rekening is gehouden met zijn gezinsleven met zijn 2 neven in België. Hij benadrukt dat hij in shock is zowel fysiek als psychisch na zijn vertrek uit Burundi en zijn extreem moeilijke reis. Hij was volledig uitgeput en fysiek ziek bij zijn aankomst in België. Hij wordt thans opgevangen en financieel ondersteund door zijn 2 neven in België. Zij werden erkend als vluchteling in België voor feiten die eveneens gelinkt zijn aan zijn situatie in Burundi. Ze zijn bereid als getuigen verklaringen af te leggen indien zijn asielaanvraag in België wordt behandeld. Hij meent dat ten onrechte geen garanties werden gevraagd aan de Kroatische autoriteiten of zij zijn beschermingsverzoek effectief zullen behandelen. Hij vraagt zich af naar welk land hij uiteindelijk zal worden gestuurd. Hij meent dat de verwerende partij zich had moeten verzekeren dat hij bij aankomst in Kroatië opvang zal verkrijgen, nu het tegendeel uit de rapporten blijkt. De verwerende partij zou niet voldaan hebben aan de verplichtingen op basis van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Na een theoretische uiteenzetting te geven over artikel 3 van het EVRM herhaalt hij dat er geen enkele garanties werden bekomen van de Kroatische autoriteiten en herhaalt hij dat hij geen

vertrouwen heeft in een correct onderzoek van zijn asielaanvraag en in een positieve afloop van zijn asielaanvraag. Hij verwijst tenslotte nog naar 2 arresten van de Raad die in november zijn uitgesproken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1, van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven inzake het bevel wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 20.5 van de Dublin III verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, die aan Kroatië toekomt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoeker meent dat hij een asielzoeker is met een bijzonder kwetsbaar profiel, hij niet kan worden gevolgd. Verzoeker verklaarde immers dat hij geen gezondheidsproblemen heeft en maakte evenmin gewag van andere elementen waaruit zou blijken dat hij over een bijzonder kwetsbaar profiel zou beschikken. Verzoeker is een jonge, gezonde, meerderjarige alleenstaande man. De Raad merkt op dat de in artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest uitgedrukte bescherming van asielzoekers met betrekking tot hun terugkeer naar de verantwoordelijk geachte lidstaat, ook wordt uitgedrukt in artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III verordening. Voormeld artikel luidt: *"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."* Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU). Blijkens de bestreden beslissing is de verwerende partij zich heel goed bewust van de verplichtingen die op haar rusten in het kader van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Verzoekers betoog komt er in essentie op neer dat de algemene situatie in Kroatië voor Dublinterugkeerders en zijn persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat een terugkeer naar Kroatië niet verenigbaar is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en dat verweerder dit onvoldoende heeft onderzocht.

Verzoeker kan, gelet op wat er in de bijlage 26quater kan gelezen worden, niet worden gevolgd in zijn betoog dat de verwerende partij geen rigoureuus onderzoek zou hebben gevoerd over, of niet gemotiveerd zou hebben aangaande, de algemene situatie in Kroatië voor Dublinterugkeerders enerzijds en zijn persoonlijke omstandigheden anderzijds.

Meer bepaald blijkt dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De verwerende partij komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview. Zij steunde zich bij haar beoordeling verder op het “naar het in 2022 geactualiseerde AIDA-rapport” zoals dit tot stand kwam binnen “het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project, een rapport van Amnesty International van 2019 met als titel, ‘Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route’, een publicatie van de Kroatische ombudsvrouw van 25 juli 2019, een Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië van 22 oktober 2019, het jaarverslag van juli 2022 van een onafhankelijk controlemechanisme dat ingesteld werd door de Kroatische autoriteiten en dat moet toezien op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming in Kroatië, de conclusies van het rapport van 10 oktober 2022, opgesteld door een Portugees parlamentslid, rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, en een bericht van 3 november 2022 van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er is bovendien voor verzoeker ook sprake van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten, die dateren van 25 januari 2023 en als bijlage bij het akkoord van de Kroatische autoriteiten werden gevoegd. Deze brief luidt:

“(…) Concerning the above mentioned person, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when she returns to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in its territory. In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant. In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law. Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a thirdcountry national or a stateless person to a country in which her life or liberty would be threatened on account of her race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to her political opinion; or in which they could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite her to another country. Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection.”

In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen in zijn verzoekschrift, is dit een brief die verzoeker persoonlijk betreft: zijn naam, geboortedatum en nationaliteit worden hierop vermeld. Het betreffen aldus individuele garanties geboden door de Kroatische autoriteiten. Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan de waarde van deze individuele garanties.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de opvang van verzoeker in Kroatië het volgende gesteld:

“Wat de opvangfaciliteiten betreft, benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang kregen vanwege een tekort aan plaatsen (blz. 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd, wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Inmiddels wordt het opvangcentrum in Kutina opnieuw gerenoveerd (blz. 84).” Verzoeker verzeilt aldus niet aan de buitengrenzen van Kroatië waar de wantoestanden plaatsvonden. Zoals de verwerende partij terecht aanhaalt in de bestreden beslissing, kan in het AIDA-rapport Kroatië (2021 update, laatste update op 22.04.22) dat zich bevindt in

het administratief dossier - worden gelezen dat er voor personen die overeenkomstig de Dublin III-verordening aan Kroatië worden overgedragen, zoals het geval is voor verzoeker, geen aanwijzingen zijn dat ze problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De bestreden beslissing stelt eveneens terecht dat er volgens het voormelde rapport geen problemen gerapporteerd werden voor wat betreft de capaciteit en de levensomstandigheden in de twee opvangfaciliteiten die Kroatië kent voor verzoekers om internationale bescherming, met name één in Zagreb en één in Kutina, dat zich blijkens het betrokken AIDA-rapport op 80 km van Zagreb bevindt (AIDA, p. 83). De Raad leest verder in het AIDA rapport dat door renovatiewerken de levensomstandigheden bovendien sterk zijn verbeterd (AIDA, p. 85). Niettegenstaande er prima facie geen rapport bekend is dat gewag maakt van 'push backs' met politiegeweld voor wat betreft personen die op grond van de Dublin III Verordening werden overgedragen aan Kroatië, is de verwerende partij in de bestreden beslissing concreet ingegaan op de 'push backs' met geweld door de Kroatische (grens)politie aan de buitengrenzen, zoals gemeld en gesignaleerd in verschillende rapporten en media. Zij wijst in dit verband op de volgende vaststellingen: "In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pp. 13-14, [https://eurlex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN](https://eurlex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN)). De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie Voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (p. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (p. 24). Gevallen van teruggrijping die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen - werden eveneens niet vastgesteld (p. 24). Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlamentscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat er geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-home-affairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE) Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van nonrefoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EUHandvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020."

Verzoeker stelt het niet eens te zijn met de conclusies zoals weergegeven in de bestreden beslissing en verwijst in zijn verzoekschrift naar een arrest gewezen door de Nederlandse Raad van State van 19 juli 2021. Vervolgens tracht hij zijn betoog, dat er in Kroatië sprake is van systemische tekortkomingen, meer bepaald in de grensprocedure waar de Kroatische politie systematisch zou overgaan tot pushbacks met geweld, kracht bij te zetten door eveneens te verwijzen naar het AIDA rapport en een rapport van Amnesty International, waarnaar ook wordt verwezen in de bestreden beslissing. Daarnaast

beroept hij zich doorheen zijn verzoekschrift nog op andere artikels om de pushback praktijken in Kroatië aan te kaarten (citaten op. 39-40 van het verzoekschrift; verwijzing naar OSAR rapport van 12 september 2022 en citaten op p. 41- 45). Bij het verzoekschrift voegt hij nog een rapport van het CPT van 3 december 2021 dat handelt over een bezoek van het Europese anti-folter comité in augustus 2020 aan Kroatië.

De Raad merkt op dat verzoeker er met zijn uitgebreid betoog volledig aan voorbijgaat dat hij bij overdracht aan Kroatië als Dublinterugkeerder niet aan de buitengrenzen van dit land terecht komt met niet-EU-landen of in de buurt hiervan landinwaarts, waar de pushbacks zich voordeden en dat er concrete maatregelen getroffen werden door de Kroatische autoriteiten om de beschreven wantoestanden aan die buitengrenzen tegen te gaan waaronder het installeren van onafhankelijk toezicht, waarover de verwerende partij uitgebreid motiveert in de bestreden beslissing. M.b.t. het rapport van het CPT gevoegd bij het verzoekschrift, dient de Raad vast te stellen dat het niet dienstig kan worden aangehaald ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing, daar dit niet gaat over een recent(er) bezoek. Alleszins lijken de talrijke citaten – die overigens op zeer warrige wijze worden geknipt en geplakt in het verzoekschrift – te gaan over pushbacks aan de buitengrenzen die gepaard gaan met politiegeweld en gebreken inzake de registratie van verzoeken om internationale bescherming waardoor het volstaat om te verwijzen naar wat supra hierover gesteld werd. De Raad herhaalt dat de Kroatische autoriteiten individuele garanties hebben geboden en waar verzoeker verwijst naar een oproep van een Zwitserse organisatie om de overdrachten naar Kroatië stop te zetten, doet dit geen afbreuk aan het voorgaande. Omtrent het door verzoekers aangehaalde kwetsbaar profiel wegens de slechte en discriminerende behandeling tijdens zijn opsluiting in Kroatië stelt de Raad vast wat volgt. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met zijn verklaringen. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt: *“De betrokkene verklaarde dat hij slecht werd behandeld in Kroatië. Hij verklaarde dat ze hem er niet wilden en ze je er psychologisch vernietigen. Hij lichtte zijn verklaringen niet nader toe aan de hand van concrete elementen en legde geen bewijzen voor in dit verband. Het is derhalve niet duidelijk door wie hij slecht zou zijn behandeld, en op welke manier. Er worden geen bewijzen aangebracht en er zijn geen medische attesten aanwezig in het administratief dossier van de betrokkene. We wijzen erop dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. We merken ook op dat de betrokkene op geen enkele manier aan de hand van concrete elementen bewijst dat hij enig risico zou lopen in Kroatië wat zijn persoonlijke veiligheid betreft, in die mate dat een overdracht aan Kroatië een blootstelling aan omstandigheden zou inhouden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We benadrukken dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Kroatische instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan onzes inziens niet worden besloten dat de Kroatische instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.”*

En verder stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing nog het volgende:

“We wensen op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Kroatië. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Kroatische autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Kroatië. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Kroatische autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Kroatische bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Kroatische bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Kroatische overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Kroatische grondgebied verblijven. De betrokkene verklaarde dat hij in Kroatië in een gesloten centrum werd geplaatst. Hij lichtte de omstandigheden hieromtrent niet nader toe. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij er ca. anderhalve week verbleef. Volgens het AIDA-rapport voorziet de Kroatische wetgeving in vier gronden voor detentie, waaronder detentie met het oog op verificatie van de identiteit of nationaliteit (blz. 104). Op basis van de elementen in het dossier van de betrokkene kan niet worden geconcludeerd dat in dit verband zijn rechten werden geschonden.”

Verzoeker weerlegt de motivering niet door zich opnieuw te beperken tot de vage verklaringen over de wijze waarop hij werd behandeld in Kroatië. Verzoeker laat ook thans na concrete elementen voor te leggen. Verzoeker legt geen stukken voor waaruit blijkt dat hij fysisch of psychisch letsels heeft opgelopen ten gevolge van de opsluiting in Kroatië en beperkt zich tot een herhaling van zijn grieven die hij verklaarde tijdens zijn gehoor en waarmee weldegelijk rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. Het AIDA-rapport vermeldt daarnaast dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoeker wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen (AIDA p. 91). In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: *“Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming toegang tot medische zorg. De nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorgen voor verzoekers. De gezondheidszorg omvat onder meer dringende en noodzakelijke behandelingen van ziekten en ernstige mentale aandoeningen. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina. Ook wanneer de opvang wordt beperkt tot materiële bijstand, is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd. In 2020 werd een ordonnantie gepubliceerd inzake normen op het gebied van gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming, waarin bepalingen zijn vastgelegd inzake initiële en verdere medische onderzoeken en de reikwijdte van de gezondheidszorg voor verzoekers. Verzoekers kunnen terecht bij plaatselijke ziekenhuizen en er zijn ook specifieke apotheken aangeduid. In het opvangcentrum van Zagreb is iedere werkdag een medisch team van Médecins du Monde aanwezig, dat bestaat uit een arts, een verpleegster en tolken Arabisch en Farsi. Zij voeren een initieel medisch onderzoek uit van personen die in het centrum aankomen en bieden ook daarna nog medische opvolging aan. Médecins du Monde zorgt ook voor psychologische bijstand (blz. 91-94).”*

Verzoekers verwijzing naar zijn ‘eigen ervaringen’ in Kroatië volstaan niet om afbreuk te doen aan de vaststellingen van de verwerende partij dat de Kroatische autoriteiten in passende opvang, desgevallend gezondheidszorg en een grondige behandeling van zijn asielerzoek zullen voorzien. Waar verzoeker stelt dat de Kroatische autoriteiten doelbewust zijn GSM zouden hebben afgenomen om bewijsmateriaal in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming te vernietigen, stelt de Raad vast dat verzoeker dit element voor het eerst aanhaalt in het verzoekschrift en de verwerende partij aldus bezwaarlijk kan verwijten hierover niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Bovendien blijft dit element beperkt tot een loutere bewering die niet wordt aangetoond met een begin van bewijs. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij bij de bevoegde Kroatische instanties een klacht heeft ingediend. Verzoeker benadrukt vervolgens dat hij niet kan worden overgedragen aan Kroatië omdat in België 2 neven verblijven die erkend zijn als vluchteling en ondertussen tevens over de Belgische nationaliteit beschikken. Zij zouden bereid zijn als getuigen op te treden indien zijn asielaanvraag in België wordt behandeld.

Artikel 2 definities van de Dublin III verordening bepaalt:

“Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

(g) „gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

— de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker

verantwoordelijk is;

— indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;”

Verzoeker die een alleenstaande en meerderjarige persoon is toont niet aan dat verwerende partij verkeerdelijk vaststelt dat verzoekers neven niet kunnen worden beschouwd als ‘gezinslid’, zoals omschreven in artikel 2, g) van de Dublin III verordening.

Artikel 8 van het EVRM luidt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van dit artikel waarop hij of zij zich beroept. Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn Belgische neven.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij een begin van bewijs dient aan te brengen waar hij stelt dat hij een gezinsleven heeft met zijn neven in België. Het komt hem toe om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven te bewijzen. Zelfs aangenomen dat hij een gezinsleven heeft met zijn neven dient de Raad erop te wijzen dat het gezinsleven tussen neven niet zonder meer wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM. De bescherming van artikel 8 van het EVRM komt hoofdzakelijk toe aan het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin, zoals de banden met zijn neven, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond. Verzoeker heeft op geen enkele wijze getracht het bestaan van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid aannemelijk te maken. De loutere verklaring dat hij financieel afhankelijk is van zijn neven volstaat niet. Verzoeker voegt nog een stuk toe aan het verzoekschrift met als titel *"Familieboekje waaruit blijkt dat de verzoekende partij bij haar tante, moeder van haar Belgische neven inwoonde"*. De verwerende partij merkt in dat verband ter terechtzitting op dat er pagina's ontbreken van het "familieboekje", het in een vreemde taal is opgesteld en niet vertaald en dat nergens uit blijkt dat de tante ook de moeder is van de neven die in België wonen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat, aangenomen dat verzoeker werd opgevangen vanaf 2007 tot aan zijn vertrek door zijn tante, hieruit niet blijkt dat verzoeker een gezinsleven had en/of afhankelijk was van zijn neven in België, te meer nu zijn neven geruime tijd geleden reeds hun land van herkomst hebben verlaten aangezien zij ondertussen de Belgische nationaliteit hebben verworven. Verzoeker legt geen enkel stuk voor waaruit de financiële afhankelijkheid van zijn neven, zoals hij verklaart in het verzoekschrift, blijkt. Ten overvloed merkt de Raad nog op dat verzoeker geen verklaringen heeft afgelegd, noch heeft gewezen op een gezinsleven of bijzondere afhankelijkheid met zijn neven. Verzoeker verklaarde op 6 februari 2023 op de vraag waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen het volgende: *"Ik hou van België, ik heb hier familie in België. Een neef van mij woont hier, K.. En ook omdat er tussen Burundi en België een goede relatie is."*

Het betoog dat er geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden met betrekking tot zijn gezinsleven, dat met andere woorden de bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden, dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van zijn dossier en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben, is niet dienstig, nu verzoeker het bestaan van een beschermingswaardig familie en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn neven, minstens toont verzoeker het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Er kan ook niet worden ingezien waarom zijn neven geen verklaringen kunnen afleggen als getuigen indien verzoekers asielaanvraag wordt behandeld in Kroatië.

Verzoeker voert nog de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Verzoeker is een meerderjarige, alleenstaande man die geen minderjarige kinderen heeft. Evenmin blijkt

uit zijn verklaringen dat hij in België een beschermenswaardig gezinsleven heeft waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. Het loutere feit dat hij 2 neven heeft in België, laat niet toe het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met deze 2 neven zonder meer te aanvaarden. Daarnaast blijkt dat hij verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben die een overdracht naar Kroatië verhinderen. Aldus heeft de verwerende partij geen dienstig gegeven buiten beschouwing gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Gelet op het voormelde blijkt niet dat de verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij overdracht aan Kroatië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van omstandigheden eigen aan verzoekers geval. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet afdoende formeel heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of manifeste appreciatiefout.

Aangezien niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, kan ook niet worden aangenomen dat de verwerende partij zich, gelet op artikel 3, lid 2 van de Dublin III verordening, alsnog bevoegd diende te verklaren voor zover begrepen dient te worden dat verzoeker dit bedoelde waar ze de schending aanhaalt van voormelde bepaling. Uit het bovenvermelde volgt dat het enig middel niet gegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC